

potest, et conjunctum prædio est, veluti quid immobile; in eo ergo etiam videtur servanda forma juris. In cæteris autem mobilibus, ut dixi, Prælati habet suam integram potestatem, ut plane colligitur ex dicta Extravagante, per argumentum ab speciali, et ex dicta Clement., in fine, per argumentum a fortiori, et est communis sententia his locis, et 12, quæst. 2, in princ., cum glossa ibi, et in cap. *Tua*, ubi etiam Panormitanus, de His quæ fiunt a Prælat., etc. Additur vero in dicta Extravagante verbum notandum: *Ac de fructibus, et bonis, quæ servando servari non possunt pro instantis temporis exigentia*. Quo significatur, etiam hæc bona non esse alienanda nisi quando oportunitas vel occasio id exigit, respiciendo semper ad necessitatem vel commoditatem monasterii, vel ad debitam pietatem.

De qua alienatione intelligatur eadem solemnitas.

20. *Varie alienationes in quibus requiruntur dicta solemnitas. — Defectus illius solemnitatis irritat alienationem.* — Quoad alteram vero partem num. 16 propositam, in qua scilicet alienatione requiratur prædicta solemnitas, dicitur in prædicta Extravagante: *Omnium rerum, et bonorum ecclesiasticorum alienationem, omneque pactum per quod eorum dominium transferatur, concessionem, hypothecam, locationem, et conductionem ultra triennium, necnon infeudationem, vel contractum emphyteuticum, præterquam in casibus a jure permissis, et de rebus et bonis in emphyteusim ab antiquo concedi solitis, et cum Ecclesiarum evidenti utilitate*. Per quæ verba imprimis subblata est ambiguitas, quæ in dicta Clementina relinquebatur, quod censeatur modicum tempus; quam ibi tractat glossa, et refert varias opiniones; et Panormitanus ibi videtur approbare illam, quæ tempus infra decennium censet esse modicum; tamen dicta Extravagans limitavit tempus trium annorum, et ita de facto servatur, et servandum est. Deinde possent hic quæstiones institui de singulis contractibus istorum, quomodo Prælati prohibiti sint, et an sint omnino invalidi sine debita solemnitate facti, et an saltem valeant pro tempore permissis, quando pro majori indebite facti sunt. Sed ab his et similibus quæstionibus nunc abstinere, quia generales sunt de omnibus ecclesiasticis bonis, et late tractantur a citatis auctoribus, et videri potest Molina, tom. 2 de Justit., disp. 466, et tribus sequentibus. Nunc solum suppono ex dictis

juribus manifestum esse, hujusmodi contractus esse irritos ex vi prædictarum legum absque alia sententia vel declaratione, quia in ipsa lege satis explicatur, neque talis irritatio est pœna, ut sit necessaria sententia. Nec mihi placet sententia eorum, qui dicunt, si non cesset justa causa et utilitas Ecclesiæ, propter solum defectum solemnitatis non teneri quempiam in conscientia recedere a contractu, quod sentit Navarrus, Commentario de Alienatione rerum Eccles., num. 15 et sequentibus, et in Comment. de Spoliis clericorum, § 2, num. 6, quia solemnitas (inquit) inducta est ad præsumendam justam causam; ubi autem intercedit veritas, cessat præsumptio. Sed non placet, quia non est tantum ad præsumendum, sed ad præcavendum ne aliter fiat, et ideo, non obstante veritate causæ, necessaria est solemnitas. Tum quia effectus legis et obligatio non cessat, etiamsi finis in particulari cesset; tum etiam, quia deest potestas ad contrahendum alio modo; ergo actus est simpliciter nullus.

21. *Tunc aut contractus rescindendus, aut solemnitas denuo adhibenda. — De pœnis indebite alienantium.* — Quapropter qui hoc modo accipit bona alienata a monasterio, non potest illa in conscientia retinere, nec fructus; imò, si sit in mora restituendi, tenebitur ad damna monasterii, nisi propter bonam fidem a culpa excusetur. De quo videri potest Navarrus, tribus consiliis ultimis de Rebus Eccles., non alien.; Covar., in reg. *Peccatum*, § 3, n. 11; Anton. Gom., l. 3 *Tau.*, numero centesimo vigesimo quarto; Guttier., de Jure confirm., 1 p., c. 1, n. 42; Rebuff., referens alios antiquos, supra, n. suo 42; et Molina, loco citato; neque in hoc potest monasterium cedere juri suo, nisi confirmando denuo contractum, et supplendo priorem defectum; nam quando jus præscribit certam formam essentiali servandam in contractibus, nemo potest huic juri renunciare, ut sumitur ex leg. *Contra jura*, ff. de Legat., 1; notat Panormitanus, in c. *Si diligenti*, de Foro compet., num. 7, ex Bartolo, in l. *Si quis in conscribendo*, C. de Pactis. Unde si in præsentis casu consensus capituli, verbi gratia, prætermisisset, actus quidem in rigore esset invalidus, potest tamen ratificari per consensum capituli, præmisso tractatu, et tunc incipiet valere contractus, non a tempore quo factus est, sed a tempore quo fuit ratificatus, ut est communis sententia Doctorum, quos refert Rebuffus supra, n. 95. Et per hæc satis videntur dicta

jura explicata quantum ad præsens institutum spectat. De pœnis autem excommunicationis, suspensionis, vel interdicti, quæ ibi adduntur, præsertim in Extravag. *Ambitiosæ*, dictum in particulari est in tomo de Censuris, disp. vigesima secunda, sect. 6, a n. 6. De aliis vero, quæ pertinent ad privationem beneficiorum, aut officiorum, juxta generales regulas materiæ de Legibus judicandum est, ubi etiam in specie illam Extravagantem attigimus, et cum Navarro adnotavimus, quoad has pœnas non videri usu receptum.

CAPUT XXVIII.

DE POTESTATE PRÆDICTÆ ADMINISTRATIONIS JUXTA STATUTA ET SPECIALIA INDULTA RELIGIONUM, NOMINATIM SOCIETATIS JESU.

1. *Assertio pro prima parte tituli. — Privilegia religionum partim derogant solemnitati juris communis.* — In hac re dicendum est, Prælatus uniusejusque religionis posse et debere administrare bona monasterii aut religionis juxta indulta et privilegia a Sede Apostolica suæ religioni concessa, et juxta suam regulam, vel constitutiones ab eadem Sede approbatas. Probatur, quia Indulta Apostolica dant potestatem derogando etiam juri communi, quando id sufficienter exprimunt (nam quod possint id facere, manifestum est). Constitutiones autem constituunt jus quod hujusmodi Prælatus servare tenetur; ergo et potest, et debet juxta talia Indulta ac statuta religionis bona administrare. Quæ vero sint hujusmodi statuta et Indulta in singulis religionibus, non est nostrum nunc inquirere vel examinare, sed videri possunt quæ de his privilegiis, [sicut et de cæteris aliis, docte et diligenter tractat Emmanuel Rodericus, in 1 tomo Quæstionum regularium, quæstione 27. Si quis autem attente animadvertat, in privilegiis communiter concessis Mendicantibus aut monachalibus religionibus, nihil fere derogatum est de solemnitate ad alienationem requisita; in reliquis vero, quæ ad administrationem pertinent, idem fere jus commune est omnibus. Quod si aliqua sit varietas in specialibus statutis, eorum intelligentiam et observantiam unicuique Prælato remittimus.

2. *Privilegium alienandi non obstantē ultima voluntate.* — Solum est notatu dignum, privilegium illud a Sixto IV et Leone X concessum Minoribus ad alienandum aliqua bona

immobilia, *non obstantibus ultimis voluntatibus testatorum, vel donantium*, prout refertur in Supplemento Minorum, concess. 95 et 317. Quanquam, quia illi non habent bona immobilia, solum conceditur eis commutatio talium bonorum, quando primum illis traduntur. Alii vero Mendicantes, qui habere possunt dominium rerum immobilium, uti possunt illa facultate, etiam postquam acceptant et possident talia bona, juxta testantis voluntatem, dummodo observent conditiones in privilegio requisitas, nimirum, ut sine scandalo fiat, et cum diligenti informatione de talis alienationis vel commutationis necessitate. Et ita habetur in privilegiis Augustinianorum, et in Compendio Societatis, verb. *Alienatio*, § 5, ubi usus hujus facultatis reservatur Generali, juxta proprium et peculiarem modum procedendi Societatis. De quo pauca hic addere necesse est, ne oporteat iterum postea, in tract. 10, de hac temporali administratione sermonem facere, et quia antiquus modus procedendi religionum videtur in ea, quoad hanc partem, innovatus. Ac denique quia, ut in fine dicam, aliqui putant posse alias religiones, vel Generales earum, per communicationem privilegiorum uti Pontificiis facultatibus Præposito generali Societatis in hac parte concessis.

3. *Ampla Generalis Societatis potestas ad alienandum, cum duplici limitatione.* — Est igitur in hac materia advertendum, quod, sicut in Societate religiosum regimen ad perfectam monarchiam revocatum est, ut infra tract. 10, lib. 10, cap. 1, dicam, ita tota potestas administrandi omnia domorum vel collegiorum Societatis bona temporalia, illi per constitutiones Societatis attributa est, hoc solo excepto, quod collegia semel acceptata dissolvere non potest, nec etiam immobilia bona omnino alienare, ut habetur 9 p. Constit., his verbis: *Est penes Præpositum generalem omnis facultas agendi quosvis contractus emptionum aut venditionum quorumlibet bonorum temporalium mobilium, tam domorum quam collegiorum Societatis; et imponendi ac redimendi quoslibet census super bonis stabilibus ipsorum collegiorum, in eorundem utilitatem ac bonum, cum facultate sese onere liberandi, restituta pecunia quæ data fuerit. Alienare autem aut omnino dissolvere Collegia, vel Domos jam erectas Societatis, sine generali ejus congregatione Præpositus generalis non poterit*. Et statim, § 6, Generali datur facultas disponendi, et applicandi huic vel illi loco

quæcumque bona Societati indifferenter relicta, prout magis censuerit expedire, et infra, § 17, declaratur posse etiam admittere collegia et domos, quamvis non possit ea dissolvere, ut statim additur in 18. Ex quibus constat hanc potestatem ex vi constitutionum esse latissimam, extendique ad omnia mobilia sine ulla limitatione, ideoque etiam pretiosa comprehendere. Item extendi ad immobilia quoad imponendos census super illis, dummodo redimi possint, et cedant in religionis utilitatem, qui est modus quidam alienationis; ex quo plane sequitur posse etiam locare, vel facultatem dare ad locandum ultra triennium, et omnes alios contractus efficere, qui non continent propriam ac perpetuam alienationem, vel translationem domini directi aut utilis; nam omnes illi sunt minores alienationes rerum immobilium, quam venditio census super illis; cui autem majus conceditur (ut habet regula juris 53, in 6), censetur etiam minus concessum, in his saltem quæ ejusdem sunt rationis.

4. *Prima limitatio, non alienandi omnimoda bona immobilia.* — At vero absoluta seu perpetua alienatio rerum immobilium, ex vi hujus constitutionis Generali non conceditur, quamvis sub his terminis ibi expresse non dicatur, sed ex his quæ illi specialiter concedantur, constat hoc non esse concessum, et consequenter esse prohibitum, cum desit potestas. Unde inferius, c. 4, § 5, inter graves lapsus, propter quos posset Societas Generalem officio privare, ponitur, aliqua stabilia bona domorum vel collegiorum alienare; quomodo autem hoc intelligendum sit, infra explicabitur.

5. *Secunda limitatio, non dissolvendi Collegia, etc.* — Quid requiratur, ut hæc limitatio cesset. — Sententia auctoris in hoc dubio. — Alia vero limitatio expressius ponitur in eadem constitutione, § 18, scilicet, non posse Generalem transferre vel dissolvere, quod intelligitur de Generali solo, nam ipse cum Societate, hanc habet potestatem, ut habetur in 4 p. Constit., cap. 2, § 3, ubi in Declaratione exponitur, per Societatem commode intelligi congregationem generalem; tamen fieri etiam posse sine congregatione generali, concurrentibus his, qui habent jus suffragii, mittendo, scilicet, sua suffragia. Qui autem tunc habeant jus suffragii cum Generali, ibi non explicatur; ad minimum autem in Societate solent esse Provinciales omnes in Europa, quando res sine congregatione generali transigenda est, ut

a simili constat, ex p. 9 Constit., cap. 5, § 3, ubi agitur de electione Assistantis, quando extra congregationem generalem fit, ad quam sufficere dicuntur suffragia omnium Provincialium. Tamen in aliis casibus postulari solet cum Provincialibus suffragium duorum Præpositorum, vel Rectorum localium uniuscujusque provincie, ut patet ex eadem 9 p., cap. 4, § 6, et 8 p., cap. 2, litt. C; et ideo ambiguum manet, an hic etiam ad alienandum, tot suffragia necessaria sint. Sed considero tunc solum extra congregationem generalem requiri suffragia Præpositorum localium præter Provinciales, quando Generalis cum eis non concurrat, sed ipsi inter se per litteras conferunt ad supplendum aliquem defectum Generalis, et cogendum vel obligandum eum ad aliquid faciendum, quod solum facere possunt in casibus expressis, et modo præscripto in constitutionibus. Quoties autem Generalis ipse cum consensu Societatis absque congregatione generali aliquid facturus est, tantum solent postulari suffragia Provincialium, ut constat ex primo loco citato, et clarius ex altero loco, 9 p., cap. 4, § 6, ubi prædicta differentia expresse constituitur; nam si Generalis velit sibi Vicarium generalem eligere, potest id facere cum solis suffragiis Provincialium; si autem Societas velit illi dare vicarium, necessaria sunt suffragia aliorum Præpositorum. In præsentibus ergo censeo, jus suffragii in eo casu esse apud solos Provinciales, quia solus Generalis potest alienare cum consensu Societatis; ergo sufficienter tunc præbet consensum per Provinciales; in quo receditur a jure communi, nam juxta illud non sufficiunt suffragia per litteras, nec sigillatim extra Capitulum. E contrario vero nunquam potest Societas sine Generali alienationem facere, et ideo extra congregationem generalem non requiruntur suffragia Præpositorum localium. Quin potius nec congregatio generalis, sede vacante, licet vicarium generalem præsentem habeat, potest talem alienationem facere, quia constitutio citata expresse dicit: *Præpositus generalis simul cum ipsa Societate potestatem habebit*, quæ verba cum omni proprietate sunt intelligenda, et ideo de Præposito, non de vicario illa intelligo; sic enim et magis conformia sunt juri communi, et magis prospiciunt indemnitati Societatis. Ratio etiam in ipsamet constitutione insinuata juvat, quia non est membrum a corpore abscindendum sine consensu capitis; et ideo, dum corpus quasi truncum est, et caret proprio capite,

non est aliquod principale membrum abscindendum, donec caput eligatur.

6. *Quid etiam ut cesset quoad dissolutionem universitatis.* — *Responsio probabilis.* — Specialiter etiam de universitatibus Societatis dicitur in 4 p., cap. 11, § 2, ad Generalem pertinere eas admittere, non tamen postquam admissæ fuerint, sine congregatione generali per eum dissolvi posse. Ubi neque in textu, neque in Declaratione ponitur disjunctiva de suffragiis Provincialium extra congregationem; unde videtur probabile, præcise requiri consensum congregationis in unum corpus convenientis, nam hoc significat *vex congregatio* in proprietate; et ita magis consulitur firmitati universitatis, et minus receditur a jure communi. Potestque ratio hujus specialitatis reddi, quia universitates sunt magis publicæ, et solent esse graviores quam privata collegia aut domus, et ideo earum dissolutio aut mutatio potest esse in majus dispendium et scandalum, ideoque prudenter potuit reservari ad congregationem generalem stricte sumptam. Nihilominus probabile est hanc constitutionem non esse diversam a præcedenti, et congregationem ibi sumptam esse tanquam æquipollentem Societati, cujus rei judicium ei remitto, ad quem auctoritas interpretandi constitutiones ex officio spectat.

7. *Quid denique requiratur, ut prima limitatio posita n. 4 cesset.* — Ex his a fortiori constat, posse Generalem cum consensu Societatis alienare bona stabilia collegiorum et domorum, quia plus est dissolvere collegium, quam aliqua bona stabilia illius alienare; cui autem in his majus conceditur, non negatur quod est minus. Tum etiam quia hæc actio interdum potest esse conveniens Societati; ergo oportet ut in ea sit potestas ad illam; sed non est in solo Generali, neque in sola congregatione; ergo saltem esse debet in utroque simul. Denique hoc est consentaneum juri communi, imo plus est quam jus commune requirat, quia jus commune solum requirit consensum conventus cum Prælato, vel Episcopo, aut Provinciali; hic autem cum Generali postulatur consensus congregationis generalis, vel Provincialium totius Societatis pro majori parte. Necessarium autem est ut talis alienatio cedat in utilitatem domus vel collegii; hæc enim conditio ex natura rei necessaria est, et jura omnia illam requirunt; nec esset rationabilis constitutio, quæ in hoc esset illis contraria. Unde notari potest differentia inter dissolutionem omnimodam unius

collegii, vel alienationem bonorum stabilium ejus, quod dissolutio non potest cedere in utilitatem ipsius collegii, cum per illam omnino destruat, et rei destructæ nulla sit utilitas; alienatio autem aliquorum bonorum stabilium collegii vel domus permanentis potest cedere in utilitatem ejus; et ideo in dissolvendo collegio non habetur ratio privatae utilitatis ejus, sed Societatis; in alienandis autem aliquibus bonis primum omnium habenda est ratio utilitatis ejus Collegii, cujus sunt talia bona.

8. *Questiuncula suborta dissolvitur.* — Sed quid si fingatur casus in quo talis alienatio sit utilis Societati, et non privato collegio, cujus sunt bona. Videtur certe in eo etiam casu habere Generalem cum consensu Societatis hanc potestatem, ex argumento facto, quod propter hunc finem potest id quod majus est; ergo etiam quod est minus. Id autem intelligendum erit dummodo non sit ita onerosum collegio quod privatur talibus bonis, ut sine illis commode sustentari non possit, neque ex alio capite institutioni repugnet. Dices: ergo posset Generalis cum consensu Societatis partem bonorum stabilium unius collegii auferre, et applicare alteri, si priori superflua sint, et posterius indigeat; quod videtur grave incommodum, et contra usum. Respondeo, non videri hoc esse ultra absolutam potestatem, si aliunde ex circumstantia extrinseca non repugnet, et alias constet illud secundum se esse majus Dei obsequium, majusque bonum Societatis. Probatur, quia Societas est unum corpus, et bona singulorum collegiorum magis sunt totius corporis quam partis; ergo potest totum ipsum corpus cum capite dictam mutationem facere, cum cedat in majus bonum totius corporis, et tali collegio non fiat vera læsio, cum supponantur illa bona esse illi superabundantia. Item hæc potestas non est prohibita Societati, aut specialiter reservata Summo Pontifici; ubi enim est hæc prohibitio vel reservatio? ergo continetur sub potestate dissolvendi collegium, præsertim quia in toto pars continetur.

9. Dico autem, si aliunde non repugnet; tum quia si bona sint beneficia ecclesiastica tali collegio unita, non possunt disjungi, et alteri uniri sine auctoritate Pontificis; tum etiam quia si ex pacto inito cum fundatoribus, vel conditione ab eis posita hoc prohibetur, non licebit, quia justa pacta servanda sunt. Sicut in 4 p. Constitut., cap. 2, in prima Declaratione, dicitur, quando Societas dimittit